

# Pupilla és Mumilla

Mesék a családról

- [Pupillának köcöllék kell](#)
- [Mumilla hullafáradt](#)

# Pupillának köcöllék kell

Az egész város a nyári szünetet várta. Már hajnalban is fülledt meleg volt, és amíg az úton nem kezdtek el autók robogni, a tízemeletes házak és aszfaltutak közé szorult kis parkokban, játszótereken hangosan lármáztak és röpködtek a verébcsapatok.

Tízemeletes házból is rengeteg volt a lakótelepen, hát még ablakból! De a rengetegszer rengeteg ablak közül csak az egyik földszinti nyílt éppen a puszpángsövénnel szegélyezett kicsi játszótérre. Csak ez az egy ablak volt Pupilla és Mumilla hálósobájának az ablaka. Ebben a hálósobában szunnyadt békésen történetünk kezdetén Mumilla.

Álmában egy hatalmas ágyban feküdt, a lábához kiscica bújt. A hatalmas ágy egy nagy házban volt, amiben csak ő lakik Pupillával. Pupilla napközben a tágas udvaron játszik vadvirágok között. Az udvar körül kerítés, a kerítésen kedves öreg szomszéd könyököl, aki minden reggel mosolyogva köszönti.

– Ébredj már! – szállt Mumilla felé egy vékony hang a messzeségből.

Ezt a vékony hangot meghallva a szomszéd a kerítés mögé bújt, a kerítést köd nyelte el, a vadvirágos udvar hirtelen aszfaltúttá változott, a hatalmas ágy rökamiévé töpörödött, a cicából pedig cicás díszpárna lett. Csak Pupilla nem tűnt el, ő Mumilla fölé hajolva várta, hogy az kinyissa végre a szemét. – Ébredj!

– Miért ébrednék? Elaludtunk? – nyöszörögte Mumilla álmosan.

– Én nem elaludtam, hanem felébredtem, és most akarok egy köcölléket – felelt Pupilla.

Mumilla nyögve könyökölt fel. Semmi kedve nem volt megkérdezni, mi az a köcöllék. Mást kérdezett.

– Pont most?

– Nem én vagyok a hibás, hanem a verébparlament. Verébország ügyeiről vitatkoznak. Ott, a bokorban, naaagyon hangosan. A nagyi mondta – magyarázott Pupilla. Aztán széttárta a karját. – Szóval felébresztettek. Bocsi.

Mumilla ezzel sem akart vitatkozni, csak kellenetlenül kikászálódott az ágyból. Megbotlott egy padlón felejtett játékban, és dohogva ment tovább a fürdőszoba felé.

– Százszor mondtam már, hogy ne hagyd széjjel a dolgaidat, Pupilla! Ha rálépek, eltörik, és ha még a lábamat is fölsérti, akkor mérges leszek, és biztos, hogy nem veszek helyette másikat!

- Látom, neked is kéne egy köcöllék - sóhajtott Pupilla. Még a szemét is forgatta hozzá, ahogyan a felnőtteket látta gyakran beszélni.

Mikor Mumilla kijött a fürdőszobából, Pupilla még mindig ott állt várakozón.

- Jól van - adta meg magát Mumilla. Tudta, hogy Pupilla egy bizonyos kérdésre vár. - Mi az a köcöllék?

Pupilla arcán titokzatos mosoly jelent meg.

- A megfordult világban van.

Mumilla érezte, hogy ebből hosszadalmas találgatás lesz. Gyorsan hozzá is kezdett, hogy mire az óvodába kell menniük, lehetőleg túl legyenek rajta.

- A tükörben?

Pupilla ingatta a fejét.

- A tükörben semmi sincs fordítva. A tükörben te nagy vagy, és én kicsi.

- Értem - bólintott, és öltöztetni kezdte Pupillát. Ő pedig magyarázott.

- A megfordult világban Mumilla kicsike, és Pupilla már olyan nagy, hogy döbbenet. A megfordult világban Pupilla süt, és Mumilla megeszi. Ott Pupillának mindent szabad, de Mumillára rászól az anyukája. A megfordult világban Pupilla alszik, és Mumilla ébreszti.

- Ilyen világot szeretnél? - mosolyodott el Mumilla, mert azt hitte, már közel jár a titok megfejtéséhez.

- Nem - lombozta le Pupilla. - Nekem köcöllék kell, ezért nem mehetünk óvodába. A megfordított világba kell mennünk.

- Aha. Nos, kicsikém, akárhová megyünk is, előbb meg kell fésülni a hajadat.

- Jó, de egyedül! - alkudozott Pupilla.

Mumilla megengedte, hogy Pupilla teljesen egyedül fésülködjön meg. Addig készített magának kávé. Mikor visszaért, nem állta meg szó nélkül a látványt.

- Hadd igazítsam már meg azt a pulcsit, csavarodik az ujja. Indulhatunk az oviba?

Pupilla lecövekelt. Olyan komoly arcot vágott, amelyet csak tudott. Mumilla mindjárt megértette, hogy az óvodába márpedig el nem indul.

- Nincs nekem erre időm, kicsikém. Elkésem a munkából. Ha nem jössz most azonnal, akkor... - közben ránézett a pukancsot játszó Pupillára, és valahogy nem jutott eszébe semmi büntetés. - Akkor elviszlek a nagymamához. Jó lesz?

- Jó! - vette elő újra titokzatos mosolyát Pupilla.

Egy utcácskára laktak a nagymamától, hamar odaértek. Ahogy nyílt az ajtó, a nagymama nem állta meg szó nélkül.

- Mumilla, kicsikém, igazítsd már meg azt a pulcsit, nem látod, hogy csavarodik az ujja?

- Fordul már a világ! - vigyorgott Pupilla, de Mumilla a nagyinak válaszolt.

- Szia, anya! Ne haragudj, hogy csak így hirtelen, de Mumilla nem hajlandó oviba menni, és nekem már...

Nem tudta befejezni, mert a nagy meg látta Pupillát, márpedig ha ő meglátja, mindig úgy örül neki, mintha évek óta nem látta volna. Most is összezsápta a kezét, és felkiáltott.

- Pupilla, hát te már olyan nagy vagy, hogy döbbenet! - Aztán oda sem fordulva kezdett megint Mumillához beszélni. - Dehogy haragszom! Örülök, hogy elhoztad az én drágaságomat! Jól ellesszünk, sütünk valami finomat, igaz, Pupilla?

Ezzel szorosan megölelte az unokáját.

- Köcöllék - sóhajtott elégedetten Pupilla, de Mumilla még mindig csak a nagyival beszélt.

- Köszönöm. De délután aludnia kell! Ne engedj meg neki mindent!

- Megoldom, kicsikém. Te fogod ébreszteni, amikor megjössz a munkából! Csak azt mondd meg, hogy mit süssünk. Kuglófot vagy házi krémest?

Mumilla csak bólintott, mert az esze már félig a munkán járt.

- Mumilla! Látod? Megfordult a világ! - kiabált rá Pupilla.

Ekkor végre odafigyelt Pupillára. Látta, hogy megfordult a világ. Hogy Mumilla kicsike, és Pupilla már olyan nagy, hogy döbbenet. Hogy Pupilla süt, és Mumilla megeszi. Hogy Pupillának mindent szabad, de Mumillára rászól az anyukája. Mindent megértett. Vagyis majdnem mindent. Egy valamit még meg kellett kérdeznie.

- Rohanok, de azt mondd még el, miért kellett neked éppen ma a köcöllék?

- Hogy adjak neked belőle.

Ekkor Pupilla megölelte Mumillát, és addig el sem engedte, amíg a fülébe bele nem súgta:

- Ne dolgozz sokáig, jó? Sütök neked kuglófot. Finom lesz.

# Mumilla hullafáradt

Mumilla valamelyik nap sokáig dolgozott. Pupilla a nagymamával egész délelőtt sütött, aztán Pupillának mindent szabad volt, még mesét nézni is, csak egyet nem: forrón megenni a kuglófot. Pedig az illata... édes volt, és betöltötte nagymama egész lakását. Mivel még nagymama sem tudott neki ellenállni, egy falatkát mégis szabad volt, de csak ha megfűjta. Aztán a kuglóf kihűlt, később ráadásul el is fogyott. De Mumilla még mindig nem jött.

– Hol csámborog ez a Mumilla? – tűnődött a nagymama. – Hiszen már a sorozatom is elkezdődött.

– Hát... – kezdte magyarázni Pupilla készségesen a nagymamának –, Mumilla azt mondta, hogy ő is olyan helyre jár, mint az óvoda, csak az felnőtteknek való.

– Ezt mondta? – hüledezett a nagymama. – És szerinted milyen az a felnőttóvoda?

– Az óvónéni nagyon nagy. Hogy elbírja a felnőtteket, amikor nem érik el a játékot a felső polcon.

A nagymama csak nevetett, és tovább nézte a sorozatát. Pupilla pedig elhatározta, kideríti az igazságot. Pontosan négy igazságot akart kideríteni.

Írni még ugyan nem tudott, de négyzetet rajzolni kitűnően. Ezt az óvónéni mondta róla a nagymamának, amikor jött érte: kitűnően. Pupillának úgy mondta, hogy ügyesen, de az ugyanazt jelenti.

Tehát mivel kitűnően tudott négyzetet rajzolni, elővett egy papírlapot, rárajzolt pontosan négy négyzetet, és ha Mumilla végre megjön a csámborgásból és a felnőtteknek való óvodából, akkor mind a négyet beikszeli, mert Mumilla mind a négy fontos kérdésére válaszolni fog. Mumilla már csak ilyen, ő minden fontos kérdésre válaszol.

A négyzetek elkészültek, és Pupilla várt. Aztán a sorozatnak vége lett, a nagymama megkérdezte Pupillától, hogy mit rajzolt. Mikor megmutatta, a nagymama bólogatott:

– Az óvónéninek igaza van. Tényleg ügyesen rajzolsz. De mondd csak, Pupilla, mi ez? Ablak?

– Nem. Olyan, mint az ablak, de nem az.

Pupilla nem akarta elárulni, mi a terve, de azért mosolygott a nagymamára, hogy kicsit se haragudjon. Mert ha Pupilla mosolyog, még ha titokzatosan is, a nagymama nem haragszik. A nagymama már csak ilyen.

Ahogy így mosolyogtak, megbocsátón és titokzatosan, léptek hallatoszottak a bejárati ajtón túlról. Pupilla fülelt, mert tudni akarta, milyenek azok a léptek. Csámborgók? Remélte, hogy csámborgók. Remélte, hogy mumillások. A nagymama már nyitotta is az ajtót.

- Szia, anya! Szia, Pupilla! Mehetünk haza? – hallatszott Mumilla hangja a nyitott ajtó felől, de Pupilla háttal állt, a szobában kereste a papírt a négy üres négyzettel. Mikor megtalálta, látta, ahogy Mumilla leereszkedik, és ölelésre tárja a karjait, de ő maga elé tartotta a papírt.

- Mumilla! Négy fontosat akarok kérdezni tőled – köszöntötte.

- Szuper – sóhajtott Mumilla. – Vedd a cipődet, sietünk haza. Hullafáradt vagyok.

- Mi az, hogy hullafáradt?

- Később kérdezősködj, kérlek, most csak öltözz!

Pupilla egyáltalán nem értette, hová ez a sietség, hiszen nincs reggel, tehát Mumilla biztosan nem fog elkésni a munkahelyéről. A hullafáradtság is teljesen érthetetlen volt számára. A fáradtat még értette, viszont Mumilla egészen lassan jött érte a nagymamához, bárcsak szaladt volna, akkor fáradt lenne, de nem kellett volna annyit várni. És talán még a kuglóf sem fogyott volna el, mire odaér.

Igen, a kuglóf. Arra visszagondolni furcsa érzés volt. Rossz furcsa érzés. Pupilla úgy szerette volna, ha Mumilla megkóstolja, és megdicséri, hogy milyen ügyesen megsütötte, de már késő. Finom volt, és evett egy szeletet, aztán megint egyet, és megint, és aztán egyszer csak nem volt több a tálon.

Erre a gondolatra Pupilla sóhajtott egy nagyot, és körülnézett. Már a zebra előtt álltak, pár lépésnyire a házuk ajtajától.

- Körülnéztél? – emlékeztette Mumilla a szabályokra.

Pupilla elővette a ceruzát a zsebéből. Azért hozta el a nagymamától, hogy azzal ikszelje be a négyzeteit, ha útközben Mumilla válaszol neki valamire. Rajzolt egy ötödik négyzetet a papírra, és megszólalt:

- Mumilla! Sütöttünk a nagymamával kuglófot, de elfogyott. Nem haragszol?

- Finom volt?

- Finom.

- Akkor nagyon ügyes voltál. Nem haragszom. Viszont kérek valamit. Szabad kérni?

- Várj! – szólt Pupilla. Beikszelte az új, ötödik négyzetet. Menet közben kicsit girbegurbán sikerült, de aztán megkérdezte:

- Mit kérsz?

- Ha hazaértünk, gyorsan menjünk aludni, és tedd el a négy kérdésedet holnapra!

- Eltegyem? De hogyan?

- Leteszed a papírt az ágy mellé, és reggel újra eszedbe jut, amikor meglátod a négyzeteket.

Pupilla elgondolkodott, aztán mindketten nagyot ásítottak. Pupilla bólogatás közben.

- Majd legközelebb hétvégén megyünk a nagymamához, hogy ott legyek, amikor elkészül a kuglóf, rendben?

Megegyeztek, és nagy öleléssel pecsételték meg az alkut.